

men paa Grund af Traditionen skal jeg slet ikke have noget imod, at Storfen bliver fredet. Med Hensyn til Brevduer tror jeg, at det er en ganske heldig Bestemmelse, saafremt disse Fugle maatte kunne blive fredede. Der er dog en Ting med Hensyn til Fredningsbestemmelserne, som jeg skal henlede Opmærksomheden paa, og som jeg tror, at det Udvalg, som forhaabentlig vil blive nedsat om denne Sag, bør tage under Overvejelse, nemlig om man ikke kunde komme bort fra Fredningstiden i Suleugen. Vi vide jo, at for mange unge Mennesker, som komme hjem i Ferien, er det en stor Fornøjelse at kunne gaa paa Jagt netop i de saa Dage, der ere tilbage af Aaret. Men da vi for nogle Aar siden fik indført, at Fredningstiden skulde begynde den 25de December, faldt det bort, og den Fornøjelse var altsaa affaaen. Jeg tror ikke, at det, at man kan gaa paa Jagt netop i disse saa Dage, der ere tilbage af Aaret, vilde medføre Vildtets Forringelse i nogen overordentlig Grad.

Bestemmelsen med Hensyn til Jagttegn er jo en ny Bestemmelse, men den maa vistnok fra alle Sider, i alt Fald fra alle, der have Interesse for Jagten, siges at være en overordentlig gavnlige Bestemmelse. Saaledes som Forholdet nu er, maa det vistnok siges, at der mange Steder er mange flere Skytter, end der er Vildt, og det er vel nok saa, at den Maade, hvorpaa man bedst kan indskrænke Skytternes Antal, er ved, at man bestemmer, at der skal indføres Jagttegn. Det er jo heller ikke i og for sig nogen ny Bestemmelse i Almindelighed, idet man i andre Lande har Jagttegn; endog saa i Republikken Frankrig fordres der Jagttegn, som der der skal betales langt mere for, end her foreslaaet, idet man der skal betale 25 Fres. i alt, nemlig 15 Fres. til Statskassen og 10 Fres. til Kommunkassen. Med det samme jeg taler om Jagttegn, skal jeg nævne en Bestemmelse, der ikke er kommen med her i Lovforslaget, og som i og for sig heller ikke er nødvendig; men som det maatte være heldigt at faa med for Lydeligheds Skyld, nemlig en udtrykkelig Udtalelse om, at Jagttegn selvfølgelig ikke giver Ret til Jagt paa anden Mands Grund uden vedkommendes Samtykke.

Med Hensyn til Straf og Paatale er det ved det foreliggende Lovforslag efter min Anskuelse ogsaa et ikke ringe Fremskridt, at Paatalen nu er foreslaaet omtrent offentlig; det vil sige offentlig, dog saaledes, at det staar den private jagtberettigede frit for ogsaa ad privat Vej at kunne forfølge Sagen. Jeg tror, at Forholdet nu er meget

uheldigt, idet man jo ved, at den private Mand, saaledes som Forholdene ere nu, nødvendig indlader sig paa at anlægge Sag for Overtrædelser af Jagtloungivningen, fordi det medfører en meget betydelig Ulejlighed foruden nogen Beløstning. Men hvis det nu kunde blive saaledes, at han kan forlange offentlig Paatale, saa vil jo det Synspunkt falde bort, og det vil vistnok medføre, at mange Jagtovertrædelser, som nu gaa upaatalede hen, ville blive paatalede. Tillige vil da ogsaa forsvinde en Anomali, som nu er i Lovgivningen, idet det er en bekendt Sag, at ifølge Lov om Mark- og Væfret af 1872 er det saaledes, at naar en Mand blot passerer en anden Mands Grund, er dette Forhold Genstand for offentlig Paatale, men hvis han har en Væsse med sig og gør sig skyldig i ulovlig Jagt, er dette sidste kun Genstand for privat Paatale. Ligeledes er det noget anomalt, at naar en Mand ved at passere en anden Mands Marker finder en skudt Hare og bemægtiger sig den, bliver der indledet offentlig Undersøgelse imod vedkommende, og han vil endog saa kunne blive undergivet Straf for ulovlig Omgang med Hittegods, men skyder han selv Haren; er det privat Paatale undergivet og straffes kun med en lille Bøde. Jeg tror derfor, at det er heldigt, saaledes som Lovforslaget her har ordnet Paatalen. Hvad Straffene angaar, ere de jo nok gjorte lidt strengere, end de ere for Tiden, navnlig er Minimumsbøden forhøjet noget, men jeg tror dog godt, man kunde være gaaet endnu noget videre; selv om man ikke vil gaa fuldt saa vidt, som man f. Eks. er gaaet i Frankrig, hvor der for de fleste Jagtovertrædelser ikke blot skal betales en Bøde, men hvor der ogsaa er forbundet Fængselsstraf dermed, saaledes at altsaa begge Dele blive kumulerede. Der er en Strafbestemmelse, jeg kunde have ønsket optaget i dette Forslag. Det er den, der staar i den gamle Forordning af 1840, at naar man indlader sig paa ulovlig Jagt, bør man have forbrudt sine Jagtredskaber, Hunde og videre Ting, der høre med dertil. Der er vist ikke nogen Strafbestemmelse, der virker bedre til at hindre det professionelle Arvbskytteri, end hvis man kom saa vidt, at man sagde, at det medførte Forbrydelse af Jagtredskaber. Og selv om man ikke vilde gaa ind paa, at det skulde være for første Gang begaaet Forseelse, saa forekommer det mig, at der ikke vilde være noget betænkeligt ved at gaa ind paa det, naar det var for 3dje Gang begaaet Forseelse inden for et vist Tidrum. Jeg tror, at denne Forbrydelse af Jagtredskaber og Hunde er en Bestemmelse, der vil